

та смѣлость откри безуменъ огънь къмъ неприятелскитѣ лѣви колони, увлече слѣдъ себе си всичкитѣ тамъ части и въ нѣколко часа спаси положението — честъта и живота на толкова хора, честъта на полка ми и моята. Азъ не паднахъ робъ, не избѣгахъ, не умрѣхъ: сега съмъ живъ при васъ и ви се радвамъ. Ё, добръ — тоя герой, повишенъ и награденъ, умрѣлъ непогледнатъ отъ никого — е бащата на нашитѣ гостенчета. Какъ ги намѣрихъ — слушайте по-нататкъ.

И той живо и развълнувано имъ разказа цѣлата история.

Въ врѣме на разказа, Вѣрка тихичко привлече малката Гинка, сложи я на коленѣтъ си и нѣжно я гладѣше по косата и лицето. Сжщото правѣше и Мара, пригърнала просълзената Милка. А старитѣ портрети вървѣха отъ ржка въ ржка.

Щомъ свърши, стариятъ полковникъ хвана ржцѣтъ на всички тамъ, които внимателно и развълнувано изслушаха цѣлата история, стисна ги здраво въ своитѣ и имъ каза съ умоляещъ гласъ:

— И сега, дѣца — помогнете ми да се отплатя, както трѣбва поне на тия бѣдни сираци, щомъ не можахъ да се отблагодаря на самия имъ баща.

— Да, да — разбира се — момиченцата ще останатъ при насъ, всички ще се грижимъ за тѣхъ! — извикаха почти всички отеднажъ.

— Азъ знаяхъ, че ще бжде тѣй — отвърна радостно развълнуванъ старецътъ — азъ знаяхъ, че ще бждатъ приети добръ, но моятъ планъ отива по-нататкъ: тѣ трѣбва да бждатъ отгледани и възпитани отъ тебе, миличка сестро.

— О, бжди спокоенъ, братко — отвърна раз-